Pregaria.cat

Entrada

Com qui no veu res

Quan fas un viatge en transport públic per anar d'una banda a l'altra de l'àrea metropolitana és possible que en el seient del teu costat vagin entrant i sortint diversos personatges.

COM QUI NO VEU RES, avui has estat molt atent a aquests companys de viatge. És molt possible que mai més els tornis a tenir al teu costat. Són com vides que venen de llocs i situacions ben diferents i que de seguit es distancien per sempre més.
Una es deu dir *Mari*, a prop de 50 anys. Possiblement va a treballar a una casa de l'eixample o de la part alta de Barcelona. Va polida. Fa anys que va arribar del poble. Els seus fills parlen català a la feina, i si cal amb amigues o amics. És un prototipus humà molt corrent. Em pregunto com la deus mirar, Senyor, a la *Mari.* I sento que te l'estimes. Ni s'ho deu pensar que qui esta al seu costat ara prega per a ella.
I així podria desfilar el *Chencho* amb les seves arracades. I la música connectada, *La Felisa* que pot ser que sigui una viuda de bastants anys i va a ajudar els fills i els nets, o e*l Pau* que quan seu no mira massa qui hi ha al costat i envaeix tot el terreny amb la naturalitat d'un astronauta.
Potser algú pensarà: "i què en treus de pregar per la gent del metro". Doncs mira, ells no se'n assabenten, ben cert, però crec que al Pare del Cel li complau. Ell fa sortir el sol sobre tothom i no fa distinció de persones. Cada dona i cada home són molt importants per a Ell. El fet de què jo no els conegui, és important? Potser no ho és més la seva condició de fills i filles de Déu? Crec que durant les hores que passem anant d'un lloc a l'altre, aquesta és possiblement una de les millors coses que podem fer. Això sí: COM QUI NO VEU RES.

Sí, recorda't del teu Creador
abans no es rompi el fil de plata
I el llantió d'or s'esberli,
abans no s'esmicoli la gerra a la font
i la corriola del pou es trenqui,
abans la pols no torni a la terra,
al lloc on era,
i l'alè de vida retorni a Déu,
Ell que l'havia donat.
(Cohèlet 12, 6-7)